

+

Homilie op 7-4-2024, Tweede zondag van Pasen, Jaar B.

Dierbaren,

“De menigte die het geloof had aangenomen was één van hart en één van ziel” (Hnd 4,32). Een parel van een zin! Het is de vervulling van Jezus’ vurige gebed op de avond vóór zijn lijden: *“Niet voor hen”* – de apostelen – *“alleen bid Ik, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één mogen zijn zoals Gij, Vader, in Mij en Ik in U: dat ook zij in Ons mogen zijn, opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt” (Joh 17,20-21).*

“Één van hart en één van ziel”. Raakt het ons niet diep? Als groot ideaal, waarnaar ons hart zo hunkert, als vervulling van Jezus’ eigen gebed, maar van de andere kant ook als pijnlijk contrast met wat wij in ons concrete leven vaak meemaken: zoveel onenigheid, ook – helaas – tussen gelovigen. En die ervaring kan ons misschien zelfs aan het twijfelen brengen of die eenheid wel echt mogelijk is, en of St.-Lucas dus wel echt een realiteit beschrijft in de Handelingen. Is het niet te mooi om waar te zijn?

Laat ons Lucas zelf hierop een antwoord geven. Ook hij heeft moeten constateren, dat die grote eenheid niet vanzelfsprekend, en ook niet blijvend was. Vlak na de perikoop van onze eerste lezing volgt in de Handelingen de geschiedenis van Ananias en Saffira, die een gedeelte van hun eigendom heimelijk achterhielden, in plaats van het volledig aan de voeten van de apostelen neer te leggen. En één hoofdstuk verder horen we over de Hellenisten, die tegen de Hebreëen begonnen te morren, omdat bij de dagelijkse ondersteuning hun weduwen achtergesteld werden. Hieruit blijkt, dat Lucas een man was die met twee benen op de grond stond, die de dingen niet mooier maakte dan ze waren. En ook, dat die eerste christengemeente toch niet zó ver van ons afstond als we op het eerste gehoor misschien dachten.

“De menigte die het geloof had aangenomen...” Dáárover schrijft Lucas, en toen hij zo schreef, was het inderdaad reeds een hele menigte. Maar ons evangelie van vandaag laat zien, dat ook al vóór die tijd het aannemen van het geloof niet vanzelfsprekend was. Na de eerste Paasdag heeft zelfs Tomas een week lang niet kunnen geloven in de verrijzenis van de Heer. Hij die Jezus zelf jarenlang van zó nabij had meegemaakt, en daarbij ook diens herhaalde aankondiging van zijn dood en verrijzenis had gehoord, hij die zijn mede-apostelen zo goed kende, en dus ook wist, wanneer het hun menens was, had aan het eenstemmig getuigenis van hen alle tien toch niet genoeg: *“Wij hebben de Heer*

gezien.’ Maar hij antwoordde: ‘Als ik niet in zijn handen het teken van de nagelen zie, en mijn vinger in de plaats van de nagelen kan steken, en mijn hand in zijn zijde leggen, zal ik het niet geloven’” (Joh 20,25). Tomas’ vaste overtuiging dat Jezus’ dood definitief was, liet hij zich niet zomaar uit het hoofd praten, zelfs niet door alle andere apostelen samen. Daar moest méér voor gebeuren. Daar moest iets anders voor gebeuren. Jezus wist het. Hij zag het kleine, worstelende, tegensputterende, en zo vereenzaamde hart achter die grote, zo stoer ogende façade van massief ongelof. En Jezus hield van Tomas. Hij had hem niet voor niets geroepen. En dus komt hij opnieuw, precies zoals een week tevoren, ondanks de gesloten deuren, binnen, en richt zich, na zijn vredegroet, tot Tomas persoonlijk. Zonder verwijt, enkel met een uitnodiging die precies beantwoordt aan Tomas’ eisen: “Kom hier met uw vinger en bezie mijn handen. Steek uw hand uit en leg die in mijn zijde, en wees niet langer ongelovig maar gelovig” (Joh 20,27).

Zó werden de elf “één van hart en één van ziel”, en kon er na Pinksteren, door hun prediking, ook een menigte ontstaan die het geloof aannam – “Zalig die niet gezien en toch geloofd hebben” (Joh 20,29) – en die één van hart en één van ziel” was. Een parel van een eenheid: “Er was niemand die iets van zijn bezittingen zijn eigendom noemde, integendeel, zij bezaten alles gemeenschappelijk” (Hnd 4,32). Een grote inspiratiebron voor de kloosterlingen, de eeuwen door, maar niet alléén voor de kloosterlingen. Ons aller hart hunkert ergens naar die eenheid, en wij weten nu, dat zij mogelijk is.

Maar we hebben ook gezien, dat zij broos is, en aangevochten wordt door de wereld, toen en nu. En daarom troost St.-Jan ons in de tweede lezing, en hij steekt ons een hart onder de riem met de woorden: “Ieder die uit God geboren is overwint de wereld”. En hoe gebeurt dat dan? Luisteren we verder: “En het wapen waarmee wij de wereld overwinnen is geen ander dan ons geloof. Niemand kan de wereld overwinnen dan hij die gelooft dat Jezus de Zoon van God is” (1 Joh 5,4-5).

Dierbaren, laat ons dankbaar zijn. Dankbaar voor die eenheid van hart en ziel die er ook vandaag nog is. Dankbaar voor de Goddelijke Barmhartigheid, waarmee de Heer zich ontfermde over Tomas, en ook nu nog over ons. En als wij pijnlijk geraakt worden door tweedracht, laat ons dan niet ontmoedigd raken, maar beseffen, dat wij nog onderweg zijn, en de Heer vragen, met de woorden van het gebed van de dag: “Auge gratiam quam dedisti”, letterlijk: “Vermeerder de genade die Gij hebt geschonken”. “Heer, vermeerder mijn geloof!” (Oefening van geloof). Amen.